

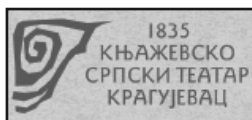
ФЕСТИВАЛ

ЛИСТ 53. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ "ЈОАКИМ ВУЈИЋ", ПИРОТ, БРОЈ 6. 18. МАЈ 2017.

ВЕЧЕРАС — ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“ ВРАЊЕ

Ружа, увела

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

	МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА		ЗАЈЕДНИЦА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ		ГРАД ПИРОТ
	НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ		МУЗЕЈ ПОЗОРИШНЕ УМЕТНОСТИ СРБИЈЕ		

ДИРЕКТОР ШАБАЧКОГ ПОЗОРИШТА ЗОРАН КАРАЈИЋ О "РЕВИЗОРУ ЗА ЈУГОИСТОК", РАДУ ПОЗОРИШТА И РЕПЕРТОАРУ

Театру данас не цветају руже

Шабачко позориште представило се ове године на Фестивалу "Јоаким Вујић" комадом „Ревизор за југоисток“ по тексту Светислава Басаре а у режији Марка Торлаковића. Директора Позоришта Зорана Карајића питамо какав је "Ревизор за југоисток?"

-Представа је лоцирана у нашим крајевима. Долази ревизор из ЕУ и изазива општи хаос негде у провинцији. Прича је балканска, о нашем менталитету, о примитивизму, типично уврнута на Басарин начин. Режира је млади редитељ Марко Торлаковић што ми је веома драго.

Карајић каже да Шабачко позориште које је једно од најстаријих у Србији има традицију да промовише младе редитеље, наводећи пример Никите Миливојевића и Кокана Младеновића.

-Дошао је ред и на Марка Торлаковића да започне каријеру у Шабачком позоришту а сиуран сам да ће његова каријера бити озбиљна, каже Карајић.

Интересантна је судбина овог текста за који је био заинтересован некадашњи управник Атељеа 212. Зашто сте се одлучили да овај, по свему судећи, критички текст поставите на свој репертоар?

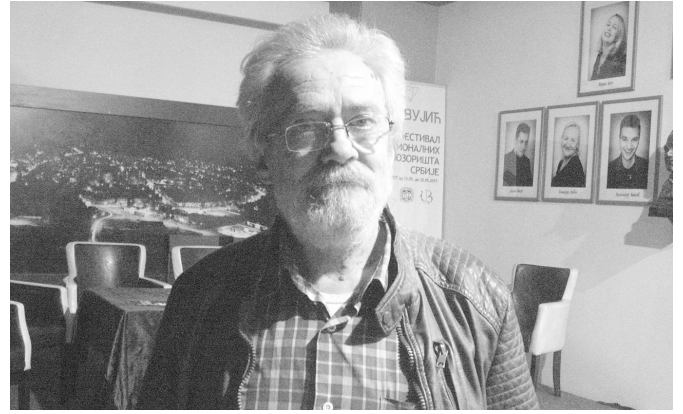

-Текст има свој однос према нашој стварности, један доста оштар и мени се чини доста правичан. А што се тиче судбине текста, није Басара писао текст за Атеље. Они су изабрали тај текст и требао је да га ради Егон Савин. Када је Кокан Младеновић смењен са места управника позоришта, аутоматски се одустало од свега што је изабрао за репертоар. Дочепао сам се тог текста, једва дочекавши то јер сам и играо у неким Басариним представама, дуго се познајемо и пратимо међусобно у нашем раду. Дали смо текст младом Торлаковићу јер мислим да је важно да видимо, како ти врло млади људи виде наш савремени тренутак и какав је њихов однос према стварности. Кад сам то видео богами сам се озбиљно замислио.

Директор Шабачког позоришта каже да у сваком тренутку имају више представа које могу конкурисати за фестивал, али да не праве ниједну наменски за овај фестивал.

- Имамо и један нови фестивал "Позоришно пролеће" на коме се приказују најбоље представе у току једне календарске године у свим позориштима у Србији. Фестивал је већ на веома високом гласу, постао је значајан и угледан. Покушаћемо на сваки начин да га одржимо и да га још додатно ојачамо.

Каже да у њиховом односу у послу постоји минимум квалитета који је нешто што им је задато. Уколико се каже не

испуни тај минимум представе се не игра.

- Бавимо се послом чији се резултат никад не зна унапред. Битно нам је да увек обезбедимо прави тим који ће радити представу, праву поделу. Сви кажу да имамо изузетан ансамбл. Уколико се не испуни минимум квалитета ми ту представу нећемо да играмо. То је наш однос према репертоару. Зна се да ми радимо поштено свој посао, врло одговорно, и кад се појавимо то има смисла.

Карајић сматра су српска позоришта на неки начин у кризи.

-Било је време када се говорило да када је друштво или држава у кризи тад цвета театар. Сад вероватно цвета друштво јер театар не цвета, нисам сигуран. Театру не цветају руже. Са свих страна смо притиснути огромним проблемима, драстичним смањивањем дотација. Позориште је скупа играчка. Не постоји сиромашно позориште, то није суштина театра. Постоји та Уредба о забрани запошљавања која нас је довела до ивице egzистенције.

Поново вас ових дана гледамо у репризи серије Срећни људи. Осим функције директора, шта радите као глумца?

-Не могу да стигнем да одговорим свим обавезама, зато сам запоставио снимања јер не могу да стигнем. У Позоришту играм мало. У овом тренутку радим са Коканом Младеновићем „Рубиште“. Звали су ме у неку босанску серију, зову и у „Немањиће“, али не знам да ли ћу имати времена. У позоришту имам пет шест улога на репертоару и задовољан сам.

Управо представа "Рубиште" је наредна премијера у овом позоришту, а потом следи и премијера представе „Мата Хари“.

-Изгураћемо наш стандардан број премијера, мада је простор све мањи и све ужи да би се правиле озбиљне и велике представе. Сад се прво избори колико ће глумца да игра. И онда се свим бавимо бајаги неким савременим театром, глумци зају на сцену у трикоима и са пар микрофона, а то је измишљено пре сто година. А то само због тога што се нема пара. Или има друга могућност: да то раде немаштовити и недаровити људи- каже Карајић.

Денис Ранђеловић

РЕЧ ПУБЛИКЕ О „РЕВИЗОРУ ЗА ЈУГОСИТОК“

- Допала ми се јако представа. Веома интересантна тема, добри глумци, квалитетни, каже Нада Ћирић

- Доста је добра, задовољна сам. У суштини су глумци били дорби, немам примедби, каже Јасмина Кристић

- Допало ми се. У начелу, тема можда већ позната кроз сва времена, али глума је добра, каже Љиљана Петковић

- Представа је изузетно добра. Једна савремена представа неуобичајена за ово време. Уклапа се у ову садашњицу. Што се тиче фестивала све су представе изузетно добре, каже Смиља Вучић.

ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“
ВРАЊЕ

Ружа, увела

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Јелена Мијовић није драматизовала новелу Боре Станковића Увела ружа него је на основу Станковићевих литерарних ликова и елемената преузетих из његове прозе написала драму о судбини двоје младих људи у свету устројеном на принципима који афирмишу отуђеност, поништавају људскост и унижавају жену. А све то у свету који је још у Борино доба покушао да начини искорак из патријархалне стварности, но до данас није ступио на чврсто тло. У таквом свету све постаје привид. Па и љубав, част, поверење. Поступком деконструкције, Милан Нешковић, редитељ представе, гради ситуацију позоришта у позоришту, театрализацијом сугерише нестварност Станковићевог идиличног и носталгичног погледа на старо Врање, али ипак својом сценском „причом“ успева да, користећи се вокабуларом савременог театра, сачува Станковићеву поетичност.

Режија: Милан Нешковић
Костимограф: Ивана Младеновић
Сценограф: Милан Нешковић

ИГРАЈУ:

Аџика: Радмила Ђорђевић
Марија: Жетица Дејановић
Коста: Бојан Јовановић
Стана: Кристина Јањић Стојановић
Никола: Марко Петричевић
Јован: Сташа Стојковић
Аница: Милена Стошић
Илија: Драган Живковић
Цвета: Јелена Филиповић
Циганка: Тамара Стошић

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

О ЊИМА ЋЕ УЧИТИ У ШКОЛИ !!

Светислав Басара: „Ревизор за југоисток“, редитељ Марко Торлаковић, Шабачко позориште

Пише: ДРАГАНА БОШКОВИЋ

Као писац културних романа и колумниста, Светислав Басара дуги низ година и својим драмским текстовима „тресе кавез“ недодирљивима, његове сентенце се цитирају и памте. У свом позоришном стваралаштву, Басара је подједнако оштар, али недовољно спретан – пречесто његов текст са сцене делује плакатски и носи само вербалну поруку.

Шабачко позориште је, храбро, као што обично ради, ушло у авантуру постављања Басариног „Ревизора за југоисток“, који почива на мотиву Гогољевог „Ревизора“, али у нашим условима. Градоначелних добија глас да стиже ревизор и схвата да све мора да се сакрије, иначе – оде власт! Као што се то и у оригиналном „Ревизору“ догађа, и у Србији се нема мере, особито у полтронисању утицајима - погрешном човеку. Он ће их, после њихових надљудских напора да га подмите, затворити у кавез /конципирани су као антропоморфне животиње/, покупити лову – и побећи.

Режија овог дехуманизованог комада, који не показује на сцени живе људе /што Гогољ уме/, него политичке креатуре, типове препознатљивих нам грабљиваца и фрикова, поверена је сасвим младом редитељу, Марку Торлаковићу /рођен 1992./ Уместо да очигледну намеру писца, која је просто пласирање поруке рогобатној власти, протумачи уз помоћ сложенијих

карактера, који имају бар још једну страну, Торлаковић је прибегао једноставним средствима политичке фарсе – да своје „јунаке“ учини што вулгарнијим и одвратнијим. Тако је постигао оно исто, што и текст – да згади, а много мање да опомене, што му је, ваљда, био циљ.

Ово је, заправо, један од легитимних поступака те врсте ангажованог позоришта – да нађе најбржи, најнепосреднији начин да „протресе кавез“ и гледалаца, тако да, осупнути ругобом са сцене, поразмисле о сопственом полтронству, нечињешу и пасивности контра зулума којим /нам/ се чини.

Владимир Милојевић је главни лик, градоначелника Карагађу, урадио консеквентно, до краја поквареног и манипулативног, гладног моћи, и по цену подвођења сопствене жене /занимљива Анета Томашевић/ и кћери/гротескна Драгана Радојевић/. Његова свита /као неки Брехтов хор/ Слободан Петрановић Шарац /Земљак/, Деана Костић/Ордагићка/, Синиша Максимовић/Субашић/ су, у истом кључу, врло суетивно спровели редитељево идеју да их и физички учини дегутантним, зарад опште поруке представе. Страхуња Баровић /Боби/, пропалица погрешно препозната као ревизор, одлично је меандрирао кроз одурне градације ове „ибијаде“, у садејству са својим Цоом /Никола Брековић/, неопходним у грађењу динамичности партнерства у циљу конструисања преваре и отимачине.

Пословично уигран, спретан и успешан ансамбл Шабачког позоришта се у „Ревизору за југоисток“ изузетном колективном игром ухватио у коштац са Басариним „Ревизором“, са истом посвећеношћу, са којим би тумачио и Гогољев истоимени текст. Тај квалитет нема много театарара у Србији. Плакатске ликове, који немају ни емоцију, ни драмско упориште, Шапчани су учинили пријемчивима и духовитима, што је пиротска публика и наградила аплаузима на отвореној сцени.

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“ НА ПРОГРАМУ ТВ ПИРОТ

ИЗАЗОВ ЗА ЕКИПУ

Сваке вечери у 18 сати на програму Регионалне ТВ Пирот је Хроника Фестивала „Јоаким Вујић“ коју уређује и води новинар Денис Ранђеловић.

- Први пут радим Хронику овог фестивала. Драго ми је што ми се указала прилика и што ми је поверен овако одговоран задатак. Сваки нови задатак за мене је изазов. Навикао сам да се свему што радим потпуно посветим. Са колегом Даниелом Копом трудимо се да забележимо утиске и позоришних посленика и публике из дана у дан. Радимо као тим и јако се добро разумемо што је, по мени, у овом послу јако важно. Надам се да успевамо да телевизијској публици прикажемо све оно што се дешава на овом значајном културном догађају. Нашу хронику преносе телевизије из још неколико градова Србије тако да сам фестивал добија и ширу димензију. Још је лепше радити када сарађујете са добро организованим људима који су и те како предани ономе што раде, била то телевизија, позориште или неки други посао- каже Ранђеловић.

Сниматељ ТВ Пирот Даниел Коп каже да је увек инспиративно пратити овакава културни догађај.

Тим Хронике на ТВ Пирот: Денис Ранђеловић и Данијел Коп

- Иако није ни мало лако пратити из вечери у вече Фестивал и снимати глумце, редитеље, управнике и публику, са Денисом брзо заборавимо на умор, трудећи се да увек будемо нови и да свака нова емисија буде различита. Најважније од свега је што се нас двојица веома добро разумемо и брзо договоримо како и шта снимити. Ово није класични информативни програм већ ова емисија има има и своју уметничку димензију- каже Коп.

М.Вучић Ћирић

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ О ШАБАЧКОЈ ПРЕДСТАВИ „РЕВИЗОР ЗА ЈУГОИСТОК“

Пастири воде рачуна о свом стаду

На почетку Округлог стола критике редитељ Марко Торлаковић објаснио је да је Басарин драмски текст био наручен од Кокана Младеновића али је на крају шабачко позориште откупило ауторска права. Међутим, текст је првобитно исмевао демократску власт па је дошло до ивесних корекција како би се пропратило садашњи тренутак.

-За мене као младог редитеља био је изазов радити на овом тексту, за шта сам у потпуности имао одобрење о Басаре јер није од оних писаца који очекују да

хтели да кажемо овом представом. У неким градовима публика је излазила из сале са питањем зашто оволико псујемо. Зато што смо то ми. Псовки је свуда, на улици у маркету, каже Томашевићева.

Алекса Живковић из вечери у вече, активно учествује у дискусији на Округлом столу за то како је навела водитељка Округлог стола Олга Димитријевић имати право да са жиријем учествује у одабиру најбољих.

Овога пута питао је није ли све могло

се до-словно игра њихов коад. Радил смо неке драматуршке и сценске интервенције, каже Торлаковић.

Милица Живковић, честитала је ансамблу на извођењу представе и истакла да већ дуже време прати рад овог позоришта. Како каже слатко смо се насмејали јер се увек смејемо ономе што нас боли.

- Доста је симбола у представи „Ревизор за Југоисток“ као што је бодљикава жица, карактеристична за мала места, где би људи буквално да се ограде жицом, плава кецеља као плава крв, такође свако ко је ушао у кавез се уклопио- каже Живковићева и истиче да јој је драго да је у великом шабачком ансамблу поред видела много младих ликова.

У улози Божија, Страхиња Баровић каже да су на пробама стално имали расправе у ком смеру треба да иде његова и улога Џоа, Николе Брековића. Реченица за коју сматра да је кључна у целој представи је: „Деца ће у школама учити о нама“.

Карагаћа, Владимир Милојевић каже да је била идеја да се приступи кроз различите типове животиња.

-Ако неко ко је добио легитимно поверење грађана покушава да од народа направи стоку, онда он сигурно није пастир јер пастири воде рачуна о свом стаду, рекао је на Округлом столу Милојевић.

Улогу Милицане тумачила је позната глумица Анета Томашевић коју често осим у позоришту виђамо у телевизијским серијама.

-Врло често је потребно нашем човеку бркнути прстом у око. Драго ми је да је публика овде схватила шта см заправо

другачије, тражећи можда трачак наде за све нас. Могу ли се позитивни

примери ставити у први план, а да заборавимо на све негативности политике, система.

-Није нам био циљ да нађемо макар трачак наде у блату. Позориште је увек критичка оштрица, у односу на време и људе. Хоће ли се нешто променити, хоће, кад не будмо више могли да носимо ланце. Позориште не може да мења већ да непрестано указује, одговорио је редитељ.

Милица Живковић подсећа, да како то обично бива, постоји позитивна личност а то је ревизор која с нестрпљењем очекују сви.

На крају је Давид Алић потпуно недоречен само рекао да млади редитељи не треба да се баве својим режијама већ истином, емоцијама, глумцима и глумом.

Маријана Вучић-Тирић

ТРОЈЕ ГЛУМАЦА ШАБАЧКЕ ПРЕДСТАВЕ "РЕВИЗОР ЗА ЈУГОИСТОК" ГОВОРЕ ЗА НАШ ЛИСТ

БАСАРА ЈЕ РЕВИЗОРА УСПЕО ДА ПОСРБИ

Представа "Ревизор за југоисток" шабачког Позоришта коју је синоћ видела публика на Фестивалу, чини се, никога није оставила равнодушним а троје глумаца Владимир Милојевић, Страхинја Баровић и Анета Томашевић, имају само речи хвале како су их Пироћанци и овога пута дочекали.

**АНЕТА ТОМАШЕВИЋ,
МИЛИЈАНА**

НАША ТРКА КА ЕВРОПИ И СВЕТУ

За Анету Томашевић која игра Милијану, рад на представи је такође био инспиративан.

- Сви знамо шта је Гогољев Ревизор. Овај Басарин је наш. Нешто исто а ипак другачије. Кад неог великог класика преместите на неко друго поднебље, у овом случају део Србије који постоји, онда је свакако изазов како ће то да се уклопи. Наравно, неке ствари су вечне, поготову кад је реч о менталитету. Ово је пре свега питање менталитета и схватања свега око нас што нас окружује и та наша трка ка Европи и свету не би ли их стигли. Вечерас су реакције биле јако добре. У Шапцу су реакције публике на премијери биле бурне, смех, аплаузи. У осталим срединама публика различито реагује, што је у реду. Неки су били по мало запањени а неки су се можда и препознали, што нам је био циљ-каже Анета.

**ВЛАДИМИР МИЛОЈЕВИЋ,
КАРАГАЋА**

ПОЗОРИШТЕ ТРЕБА ДА ОТВАРА ПИТАЊА

Лик Карагаће у овој представи је играо Владимир Милојевић кога добро познаје пиротска публика. Каже да Гогољев "Ревизор" опште место светске драмске литературе и да је рад на припреми ове представе био веома инспиративан.

- Она се наравно изворно ослања на "Ревизор", али је она негде локализована. Светислав Басара је успео да је посрби, да извуче оно што је својствено нашем менталитету и неке наше

посебности, и што је чак можда и само наше, и да их инкорпорира на свој духовит начин у представу. Имали смо младог редитеља Марка Торлаковића коме је ово прва професионална представа после дипломске представе. Он је био врло мотивисан да се представи и започне своју каријеру на најбољи начин. Био је врло забавно и чути једног младог човека како гледа на све те проблеме којима се овај текст бави- каже Милојевић.

На питање које су њене поруке, Милојевић каже да је ова представа оно што позориште треба да ради, да отвара питања, не даје одговоре на њих и да се бави оним што је свевремено.

- Увек треба указивати на те ствари. Корупција није измишљена јуче, она постоји одвајкада и ако пристајемо на њу, живимо са њом и не трудимо се да је променимо и искоренимо, онда ће нам увек тако и бити. Бојим се да ћемо једном престати томе да се смејемо и да неће бити смешно. Мислим да се то дешава и у нашој представи. Публика нас је веома лепо прихватила. Пиротска публика уме да препозна праву представу, искрена је и зна да вас награди- каже Милојевић.

СТРАХИЊА БАРОВИЋ, БОБИ

ИНСПИРАЦИЈА ЈЕ СВДУА ОКО НАС

Лик Бобија игра Страхинја Баровић. На грађењу лика највише је, каже, радио са редитељем Торлаковићем и својим колегом Николом Брековићем који игра Џоа.

- Покушавали смо заједно да дефинишемо оно што нам смета у свакодневици. Није било толико тешко тражити инспирацију јер је она свуда око нас, на жалост. То представа показује. У суштини, довољно је прелистати дневну штампу и појавиће се ови ликови које смо видели вечерас на сцени. Имали смо дилему да ли ће се то допасти публици и да ли је потребно да позориште на директан начин, прстом у очи публици стави до знања у каквом окружењу живи и ради. Међутим, после премијере и првих реприза, схватили смо да смо урадили добар посао. Позориште треба директно да укаже народу какво је време, како живе и чиме смо окружени и затровани. Ово је можда до сада најбоље пропраћена представа. Пиротско позориште је јако квалитетно позориште са традицијом и сам тим и публика доста зависи од тога како ради позориште. Све похвале публици и организаторима фестивала.

З. Панић

ФОТО ВЕСТ

Излет до Темске

Народно позориште као добар домаћин јуче је госте фестивала повело на излет до села Темска. Посетили су манастир Свети Ђорђе. Одушевљени су манастиром, целим крајем а посебно старопланинским специјалитета које су припремиле чланице Удружења жена Темштанке.

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

РЕВИЗОР ЗА ЈУГОИСТОК- ЈЕДНА САСВИМ КОШМАРНА СТВАРНОСТ

”Ревизор за југоисток”, режија Марко Торлаковић, Шабачко позориште

Пише: НАТАША ГВОЗДЕНОВИЋ

Представа ”Ревизор за југоисток” Светислава Басаре у режији Марка Торлаковића у извођењу шабачког народног позоришта на фестивалу Јоаким Вујић.

У представи играју: Владимир Милојевић, Слободан Петровић, Деана Костић, Сениша Максимовић, Милош Војновић, Боровој Божанић, Анета Томашевић, Драгана Радојевић, Страхиња Баровић, Никола Брековић, Марко Рибич, Кристина Пајкић, Павле Николић- играју врло усаглашено, јасно, да би нам донели чисто испричану, а врло мучну причу која нас се итекако тиче. Играју вешто и гађају вас директно у стомак. Басарин ”Ревизор за југоисток” долази директно из наше свакодневице, бруталан је и не мари за Другог, тако да дотиче сваког од актера без обзира на искуство, јер су смутна времена у којима се човек може осећати, у најмању руку, дезоријентисано. Ово је праживотна Басарина драме која паразитира Гогољевог ”Ревизора”, а за непосредну инспирацију писац полаз од наше стварности.

Гогољ пише Ревизора у првој половини 19. века са намером

да критикује царску бирократију, ”Ревизор” ће Нушићу послужити ко инспирација за ”Сумњиво лице” које пише двадесетак годна након што је написан ”Ревизор” и сво нас данас када се сусрећемо са Басариним ”Ревизором за југоисток”- писан је директно из ово времена Басара пише ”Ревизора за југоисток” ко једну волшебну гротеску, он парафразира нашу стварност за свом оштрином, крајње брутално, не штедећи ни друштво ни појединца.

Редитељ Марко Торлаковић на тој линији и поставља представу- као кошмаран сан који је заправо стварност- махнити свет који попут немани која брише све пред собом. Торлаковић у овој драми препознаје један махнити пир, бестијалну фешту у којој не да нема простора ни за шта светло. Брутално- то је била реч која ми је искрсавала у свести док сам гледала представу. Торлаковић доноси један сасвим наopak свет на сцену, да би нас прозвао на одговорност.

Сценографија Сташе Јамушаков је функционална и јасна- прати бестијалност о којој говорим- на сцени је ограда од бодљикаве жице (и тиме човек може омеђити стварност ако, несретно, мисли да ће га то заштитити), цакови пуни новца, на једном пише : мостови. Шта се све распродаје и како? Једно је од питања које поставља ова представа.

Костим Драгице Лаушевић указује на конфузију и бруталност јунака- они су или у кожи и ланцима или у доњем вешу, одољени до краја у својој нискости.

Представу сам гледала друг пут. И овога пута било је то кошмарно путовање које пошто се оватратите од њега окреће у вама мнштво питања.

РЕДИТЕЉ МАРКО ТОРЛАКОВИЋ О ”РЕВИЗОРУ ЗА ЈУГОИСТОК”

Како просечан Србин замишља геј параду

Млади редитељ Марко Торлаковић, говорећи о својој режији представе „Ревизор за југоисток“ у шабачком Позоришту која је уједно и његова прва режија после дипломског рада, каже да је било доста изазовно и тешко.

Како је било режирати Басарину парафразу Гогољевог „Ревизора“, текст „Ревизор за југоисток“ ?

–На неки начин сам кроз текст и редитељску концепцију сусрео своју ауторску екипу и шабачки ансамбл са представом која говори о једној политичкој структури која је са једне радикално-националистичке, да не кажем фашистичке опције, прешла у неку неолибералну европску европејску опцију. Одатле и то ”Ревизор за југоисток”, ревиор који долази из ЕУ и затиче једну политику сцену пуну контрадикторности, где су људи преко ноћи променили своја уверења зарад једне капиталистичке пљачке.

Интересантна је сама сценографија, костим и шминка. На који начин сте приказали поруку овог Басариног текста?

–Кад сте се већ тога дотакли, ишли смо из тога како просечан Србин замишља геј параду. Сви ти ликови који дочекују ту важну личност из ЕУ, дочекују га тако што су се обукли за геј параду. Том линијом смо ми ишли па смо то мало заострили. На гледаоцу је да учита све те кодове и знакове које смо ми уткали у представу и да се на неки начин суочи са оним што више није ни комично већ је постало гротескно, бизарно и трагично.

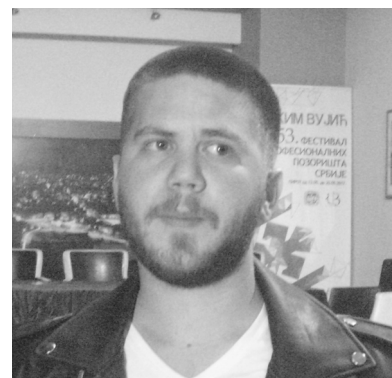
Торлаковић каже да је први пут на фестивалу „Јоаким Вујић“ и да је све ово за њега ново. Тачно пре годину дана била је премијера представе у Шабачком позоришту. Какве су за сада биле реакције публике тамо где сте играли?

–Играли смо до сада на два фестивала: у Алексинцу и Јагодини. Реакције су подељене. Имате онај део публике који је искључиво против и имате ову другу крајност, део публике који је прилично благонаклоно прихватио оно што смо ми направили и некако се сложио са оним што смо кроз ову представу рекли.

Је ли био изазов радити овај текст данас?

–Јесте. То је нешто што нас се директно тиче, што се тиче овог политичког тренутка. За мене је позориште ефемерна уметност, значи она постоји у тренутку у тих сат и по два сата док се дешава. Негде се трудим да се обраћам појединцу и групи људи, једној заједници у овом тренутку. Немам тих претензија да се бавим неком будућношћу и неком далеком прошлосту. Оно што мене интересује је овај тренутак, у овом случају то је један актуелан политички тренутак **-каже Торлаковић који је своју дипломску представу радио у Српском народном позоришту у Новом Саду.**

Денис Ранђеловић

АКРОНИМ ФЕСТИВАЛА

РЕВИЗОР НА ПУТУ VIA MILITARIS

Југоисток, страна света коју показује игла на компасу и која је истворемено и најбоља географска одредница положаја Пирота у Србији.

Увек сам имао проблема у објашњавању географског положаја Пирота у комуникацији са онима који не живе у њему.

Грађанима Србије од Ниша па навише, ка Београду, одувек смо били „они доле јужно, где је све тужно“,

Одбијао сам тезе становника престонице и „пречана“ да смо ми доле, „јужно“-исти.

За њих је дијалекат Ниша, Врања, Лесковца и Пирота био одувек исти. Подједнако неразумљив, па дакле исти.

Истоку, Бугарима, смо били запад, а Ужичанима и Чачанима-Исток. Тако је било и у ратовима када је Исток ратовао са Западом и Запад са Истоком. Пролазиле су све војне кроз мој град пратећи римски VIA MILITARIS.

Србија, географски, све мања, а по поделама, на ове и оне, јужне и западне, источне и северне, све богатија.

Таква нам је изгледа и судба и судаја, карма и кисмет. НИКО НЕМА ШТО СРБИН ИМАДЕ.

Остали праве богатство на различитостима, а ми на различитости правимо повод за свађу.

Када схватимо да смо имали некада оно што сада желимо, а да смо то изгубили не препознавајући његову/њену вредност биће касно. Неће нам помоћи ни РЕВИЗИЈА, ни РЕВИЗОР.

Пише : Драган
Јанковић Рота

АЛЕКСАНДАР ЖИВКОВИЋ, АЦА ЛИСА, ДОАЈЕН ПИРОТСКОГ ПОЗОРИШТА

ЖЕЉА МИ ЈЕ ДА ЗАИГРАМ У СТРИНБЕРГОВОМ “ОЦУ”

Један од дојена пиротског Позоришта, глумац Александар Живковић Аца Лиса глумом је почео да се бави још из гимназијских дана а у овом позоришту је био више од две деценије. Пензију је стекао као спикер Радио Пирота али се глуме никада није одрекао. Помно прати фестивал и радује се сусрету са колегама.

- Најпре сам као гимназијалац кренуо у глумачке воде, био најпре аматер а онда постао професионални глумац- прича Аца Лиса.

Каријеру је почео у Пиротском позоришту на позив тадашњег управника Позоришта Миодрага Симоновића.

-За све ове године остварио сам близу стотинак улога у позориштима у Лесковцу, Нишу и Пироту и то углавном играјући главне улоге. Од Манета у Зони, Мишића у Кир Јањи, Ивковића у Народном посланику, Омера у Омери и Мерими, Орсина у Богојављенској ноћи, Миткега у Коштани, Несрећковића у Шуми Островског, Алексу у Лажу и паралажи, па све до Белог у комаду Лари Томпсон, Боре Шнајдера у Развојном путу до Петра у Непријатељу народа.. Не памтим да је било које позориште у Србији освојило три гран прија за једну представу. Ми смо на Сусретима 1999. године управо за ову представу освојили гран при за најбољу представу, за режију Владимира Лазића и ја за

улогу Петра у “Непријатељу”,- каже Живковић.

Ацу Лису Пироћанци памте и као спикера Радио Пирота.

-У Радио Пирот сам дошао

из нишког Позоришта на позив директора “Слободе” Јована Манића. Кад је 1978. године кренуо Радио Пирот постао сам спикер са Горданом Хаџић. У Радију сам дочекао пензију али сам играо и даље у Позоришту- каже Живковић.

Живковић иако у осмој деценији и даље се не одриче позоришта

-Моја неиспуњена жеља је да заиграм у Стринберговом “Оцу”. Поред позоришта, срећним ме чине унуци Александар, Јелена и Јанко а за све ово што сам досад постигао заслужна је моја супруга Божана која је све то успела да издржи- каже Аца Лиса, додајући да је поносан на посебно признање које му је доделио Град Пирот.

З. Панић

